

— obciążenie Emilio Pucci International BV kosztami postępowania El Corte Inglés, S. A.

Zarzuty i główne argumenty

Broszury, czasopisma i kopie innych dokumentów przedłożone przez stronę wnoszącą sprzeciw nigdy nie zostały przedstawione w całości i w oryginalnej formie. W konsekwencji dowody przedstawione przez stronę wnoszącą sprzeciw nie mogą zostać uwzględnione dla żadnej z klas. Jednak w pkt 26 i 27 wyroku Sąd, badając kwestię możliwości przedłożenia dokumentów jedynie w formie oryginalnej, uznał, że nie miała miejsca oszukańcza manipulacja, czego z pewnością nie podnoszono.

Dokumenty zawarte w załączniku 2 powinny zostać wykluczone, ponieważ daty i odniesienia do publikacji zostały z pewnością dodane przez stronę wnoszącą sprzeciw. Skoro kwestie te nie znalazły stosownego odzwierciedlenia w wyroku, strona wnosząca odwołanie uważa również, że dokumenty składające się na dowód 2 powinny zostać wyeliminowane i w konsekwencji z czasopism tych nie można wywieść dowodu ani na używanie, ani na renomę żadnego ze znaków, na które powołano się w klasie 25.

Jeżeli chodzi o porównanie spornych towarów i usług, to z powyższego wynika, że strona wnosząca sprzeciw, to jest Emilio Pucci International BV, nie wykazała używania swoich wcześniejszych włoskich znaków towarowych i w konsekwencji porównanie ze zgłoszonym znakiem towarowym powinno być przeprowadzone jedynie dla klas 18 i 24 wspólnotowego znaku towarowego nr 203570.

Strona wnosząca sprzeciw przyznała, że znak towarowy „Emilio Pucci” wyszedł z użycia po latach siedemdziesiątych. Z drugiej strony należy ponownie zwrócić uwagę na to, że znak towarowy „Emidio Tucci” jest znakiem towarowym posiadającym renomę w Hiszpanii, że odniósł tam oczywisty sukces i że odpowiada nazwiskom i imionom dwóch rzeczywistych osób, Emidio Tucci i Emilio Pucci. Te kwestie składają się na zarzuty podniesione w ramach postępowania przed OHIM.

Dowód nienależnej korzyści uzyskanej dzięki odróżniającemu charakterowi lub renomie znaku towarowego strony wnoszącej sprzeciw powinien wykazać istnienie próby handlowego wykorzystania reputacji tego znaku (zob. wyrok w sprawie Spa-Finders⁽¹⁾, pkt 51). Tymczasem strona wnosząca sprzeciw nie przedstawiła żadnego dowodu w tej kwestii.

W konsekwencji, skoro strona wnosząca sprzeciw powołuje się na rzeczywistą szkodę lub nielojalną korzyść, powinna dostarczyć wskazówki i dowody dotyczące rodzaju poniesionej jakoby szkody lub niesłusznej korzyści, jaką mógłby uzyskać zgłaszający znak towarowy, bądź też przeprowadzić analizę prawdopodobieństwa i przedstawić dowody pozwalające na stwierdzenie niehipotetycznego prawdopodobieństwa nienależnej korzyści (pkt 64 wyroku), natomiast nie jest wystarczające samo tylko ogólne powołanie się na art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94⁽²⁾.

Tymczasem strona wnosząca sprzeciw, Emilio Pucci International, nie wywiązuje się z obowiązku wyjaśnienia tych kwestii, lecz ogranicza się do ogólnego przedstawienia swego stanowiska, z pominięciem szczegółów, a mimo to Sąd — zdaniem wnoszącej odwołanie niesłusznie — wypełnia lukę pozostawioną przez stronę wnoszącą sprzeciw (zob. pkt 65 wyroku) i uznaje w wyroku, że kwestia ta została udowodniona.

Skutki dla sprawy pojawiają się w pkt 66-68 wyroku, które opierają się na nieistnjącym, jak właśnie wykazała strona wnosząca odwołanie, założeniu: jeżeli strona przeciwna, na której spoczywał ten ciężar, nie wykazała nienależnej korzyści lub szkody dla renomy, to nie można przystąpić do ustalania, wobec których towarów powstają skutki związane z odmową rejestracji z art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94.

⁽¹⁾ Wyrok Sądu z dnia 25 maja 2005 r. w sprawie T-67/04 Spa Monopole przeciwko OHIM — Spa-Finders Travel Arrangements (SPA-FINDERS), Zb. Orz. s. II-1825.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11 1994 r., s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 27 września 2012 r. w sprawie T-357/09 Pucci International przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) przy udziale El Corte Inglés (Emidio Tucci), wniesione w dniu 13 grudnia 2012 r. przez El Corte Inglés, S.A.

(Sprawa C-584/12 P)

(2013/C 63/17)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: El Corte Inglés, S.A. (przedstawiciele: J.L. Rivas Zurdo i E. Seijo Veiguela, adwokaci)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Emilio Pucci International BV

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie w całości wyroku Sądu z dnia 27 września 2012 r. w sprawie T-357/09;

— obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez El Corte Inglés, S.A.;

— obciążenie Emilio Pucci International BV kosztami poniesionymi przez El Corte Inglés, S.A.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca sprzeciw nie przedstawiła dowodu używania w odniesieniu do okularów, tak jak zostało to stwierdzone przez izbę odwoławczą OHIM. To właśnie to kryterium, a nie uznanie wykorzystywania za rzeczywiste, ze względu na pojawianie się znaku towarowego na fotografiach albo obok nich, zostało przyjęte przez Sąd w pkt 31 wyroku w sprawie T-39/10⁽¹⁾. Sąd w zaskarżonym wyroku nie powinien zatem być uznawać za dowiedzionego używania w odniesieniu do okularów należących do klasy 9 ww. znaku towarowego nr 274991.

Z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94⁽²⁾ oraz orzecznictwa w przedmiocie jego zastosowania wynika wymóg dokonania oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w sposób globalny, przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności danego przypadku. Druga Izba Odwoławcza OHIM doszła do wniosku, że charakter, przeznaczenie i użycie towarów były odmienne, odpowiednio wspierając swą argumentację (pkt 102 spornej decyzji). Kosmetyki i wyroby jubilerskie mogą mieć związek z obszernym i jednocześnie bardzo różnorodnym sektorem mody, ale to nie oznacza, że pozostają one w związku z produktami należącymi do klas 18, 24 i 25 czy też, że należy je uznać za podobne do tych produktów.

Rozciągnięcie skutków art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009⁽³⁾ na inne towary należące do klasy 9 (okulary), 14 (wyroby jubilerskie, biżuteria i zegarki) i na papier toaletowy (klasa 16) nie jest dostatecznie uzasadnione i oparte zostało na domniemaniach nieopartych przez skarżącą w sprawie T-357/09⁽⁴⁾ żadnymi dowodami. Ma to w tym względzie znaczenie tym bardziej, że, jak nawet wskazane zostało w pkt 70 i 71 zaskarżonego wyroku, nie można przyjąć nieopartych niczym hipotez czy też zastosowania per se w odniesieniu do znaków cieszących się powszechną renomą, ponieważ należy powołać się na prawdopodobieństwo przyszłego wprowadzenia w błąd oraz udowodnić je, czego skarżąca nie uczyniła.

- (¹) Wyrok z dnia 27 września 2012 r. El Corte Inglés przeciwko OHIM–Pucci International (PUCCI), dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).
- (⁴) Wyrok z dnia 27 września 2012 r. w sprawie Pucci International/OHIM–El Corte Inglés (Emidio Tucci), T-357/09, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 27 września 2012 r. w sprawie T-257/10 Włochy przeciwko Komisji, wniesione w dniu 13 grudnia 2012 r. przez Republikę Włoską

(Sprawa C-587/12 P)

(2013/C 63/18)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri i P. Gentili, avvocati dello Stato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku z dnia 27 września 2012 r., notyfikowanego w dniu 3 października 2012 r., wydanego przez Sąd w sprawie T-257/10 Republika Włoska przeciwko Komisji, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie

art. 264 TFUE, nieważności decyzji Komisji 2010 C(2010) 1711 wersja ostateczna z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 4/2003 (ex NN 102/2002), notyfikowanej pismem z dnia 25 marca 2010 r., nr SG Greffe (2010) D/4224, i w konsekwencji stwierdzenie nieważności tej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Republika Włoska podnosi cztery zarzuty.

Po pierwsze, podnosi ona naruszenie art. 108 ust. 2 i 3 TFUE oraz art. 4, 6, 7, 10, 13 i 20 rozporządzenia (WE) nr 659/99⁽¹⁾. Zdaniem tego państwa członkowskiego Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że w niniejszym przypadku Komisja mogła wydać nową decyzję bez otwarcia nowego postępowania dochodzeniowego opartego na kontradiktoryjności przy udziale Republiki Włoskiej i innych zainteresowanych podmiotów.

Po drugie, Republika Włoska podnosi naruszenie art. 296 ust. 2 TFUE i zasady powagi rzeczy osądzonej. Zdaniem tego państwa członkowskiego Sąd powinien był stwierdzić nieważność nowej decyzji Komisji, ponieważ został w niej powtórzona ta sama, błędna analiza, która była podstawą pierwszej decyzji.

W trzeciej kolejności wnosząca odwołanie podnosi naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE i art. 1 ust. 1 lit. d) oraz art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1998/2006⁽²⁾. Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że sporne środki nie zaliczają się do środków, które na podstawie tego rozporządzenia nie stanowią pomocy państwa.

Po czwarte, zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/99 i zasadą proporcjonalności, ponieważ Sąd niesłusznie pominął okoliczność, że decyzja Komisji nakazuje odzyskanie korzyści, której w rzeczywistości przedsiębiorstwo nie otrzymało.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy de minimis (Dz.U. L 379, s. 5).

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-600/12)

(2013/C 63/19)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i D. Düsterhaus, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka